

Epifania Domnului

Lecturi: Isaia: 60, 1-6 ; Psalmul 71 (72) ; Efeseni 32-3^a 56, Matei 2,1-12;

« Unde este regele nou-născut al iudeilor? Căci am văzut steaua lui la răsărit și am venit să-l adorăm ».

Meditația vincentiană

În această săptămână celebrăm Epifania Domnului, ceea ce înseamnă că Isus, după nașterea sa la Betleem, s-a arătat tuturor oamenilor. O « lumină » strălucește în noaptea lumii și atrage la sine toate popoarele pământului, urmând planul mântuitor pe care Tatăl voia să ni-l ofere dintotdeauna. Această « lumină » s-a întrupat în istoria noastră, a luminat calea oamenilor, i-a condus la mântuire, la viața veșnică.

În prima lectură, profetul Isaia, inspirat de lumina soarelui ce răsare, anunță sosirea luminii mântuitoare care va transforma Ierusalimul și va atrage spre cetatea lui Dumnezeu popoarele din lumea întreagă. Ierusalimul este o cetate în construcție, precum și Templul, iar după ce Domnul îi va aduce mântuirea, va deveni frumoasă și armonioasă. Domnul se prezintă ca cel care este mereu preocupat de viața și fericirea celor care se îndreaptă spre același țel.

În a doua lectură, sfântul Paul prezintă planul de mântuire al lui Dumnezeu ca pe o realitate care va atinge întreaga omenire, unindu-i pe iudei și păgâni într-o singură comunitate de frați – comunitatea lui Isus.

În Evanghelie, sfântul Matei prezintă lumina și micimea Betleemului și a ieslei, pe Magii care găsesc Copilul ce le schimbă inima, doar privindu-l și rămânând în preajma lui. Lăsându-și darurile aceștia își schimbă drumul vieții.

Planul de mântuire pe care Isus vine să-l ofere oamenilor este lumina care învinge întunericul păcatului și a opresiunii pentru a dărui lumii un chip strălucitor de viață și speranță.

Asemenea celor trei Magi și noi căutăm lumina și vrem să dăm un sens vieții noastre. Vincentianul nu este diferit. Dimpotrivă, el caută mântuirea – a lui și a celorlalți – în fiecare moment. Vincentianul are harul să fie condus de lumina lui Cristos care îl duce spre casa

Săracului. Nu este Ierusalimul sau Betleemul: este casa Săracului, care poate fi cea mai mică, dar care se transformă în peștera în care vincentianul găsește mântuirea.

Vincentianul este condus de lumina (vocației) spre Conferință, comunitatea despre care vorbește sfântul Paul: refugiul (peștera) împotriva răului ce vine din atmosfera din afara Conferinței. În Conferință, cu umilința unui copil fiecare caută să-și arate lumina propriei vocații.

Conferința și casa Săracului se completează într-un mister divin ce devine clar pentru vincentian. În ambele cazuri se formează o comunitate de credință în care toți sunt egali și înaintăm împreună spre lumina care este mântuirea lui Dumnezeu dăruită tuturor. În Conferință prietenia, rugăciunea, împărtășirea vocației generează un grup mult mai mare decât fiecare dintre noi. La sărac, vincentianul devine mai puțin important decât stăpânul casei, vine ca un rege, însă se transformă prin oferirea darurilor și adorarea Pruncului Isus din iesle. Venind atât în conferință cât și în casa Săracului vincentianul găsește lumina, adică sensul vieții. Ceea ce înainte era un mister (prezența lui Dumnezeu în celălalt, fie Săracul fie confratele) se descoperă, se luminează. Aici vincentianul găsește mântuirea, arătarea lui Isus născut în simplitatea unei iesle. De aceea, ajungând în casa Săracului vincentianul dăruiește ce are mai bun – aur, tămâie și smirnă – ce se transformă în timp și pâine împărtășite cu « cei mai mici ai Tatălui ».

După ce a depus la picioarele Săracului și a confrăților « bunurile sale », vincentianul pleacă cu inima transformată și-și schimbă drumul vieții. Păcatul, tristețea și îndoială nu-și mai au locul. Există doar credința în Copilul-Dumnezeu, speranța întâlnirii definitive cu Tatăl în iubire desăvârșită. Păcatul lasă locul milostivirii, tristețea se schimbă în bucuria vestirii nașterii Domnului și teama se transformă în tăria evanghelizatoare a Duhului Sfânt.

Traducere: sora Magdalena